

Arrest

nr. 249 493 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X /

In zake: **X - X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen: X**
X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN E VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn en X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettige vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 26 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2015 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 januari 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 1 juli 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2015 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 211 328 van 22 oktober 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 5 augustus 2015 werd aan verzoekers ook het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten met nrs. 211 329 en 211 330 van 22 oktober 2018 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Bij arresten met nr. 156 225 van 9 november 2015 en nr. 156 344 van 12 november 2015 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 23 januari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 september 2015 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 februari 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek tot internationale bescherming ten aanzien van verzoekers.

Op 16 februari 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep van verzoekers werd niet op de rol geplaatst wegens het niet toekennen van de pro deo en het niet betalen van het rolrecht.

Bij arresten met nrs. 188 696 en 188 697 van 21 juni 2017 verwierp de Raad het beroep van de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

Op 11 januari 2019 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die volgens de eerste bestreden beslissing op 29 januari 2020 werd geactualiseerd.

Op 16 september 2020 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de aanvraag van 11 januari 2019 onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.01.2019 werd ingediend en op 29.01.2020 werd geactualiseerd door :

*M. W. (RR [...])
Geboren te S. (Libanon) op [...]1987
Nationaliteit: Libanon
S., N. (RR [...])
Geboren te B. (Irak) op [...]1989
Nationaliteit: Onbepaald*

en kinderen:

M. A. (RR [...])

Geboren te A. op [...]2013
Nationaliteit: Libanon
M. A. (RR [...])
Geboren te A. op [...]2015
Nationaliteit: Libanon
M. C. (RR [...])
Geboren te A. op [...]2017
Nationaliteit: Libanon

Adres: [...] Westmalle

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 27.12.2011, werd definitief afgesloten op 03.06.2015 met de beslissing 'weigeren vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 11.06.2015 werd hen een uitstel voor het verlaten van het grondgebied toegekend tot 21.06.2015. Op 26.06.2015 werd door betrokkenen eveneens een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 ingediend.

Op 05.08.2015 werd een onontvankelijke beslissing genomen. Vervolgens werden de betrokkenen opnieuw het voorwerp van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, hen betekend op 25.08.2015. Betrokkenen dienden op 10.09.2015 een tweede asielaanvraag in, welke definitief werd afgesloten op 21.06.2017 met een verwerping van beroep door de RVV tegen de beslissing van 'niet inoverwegingname' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 03.07.2017 werd hen opnieuw een uitstel voor het verlaten van het grondgebied toegekend tot 13.07.2017. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de asielpcedures – namelijk 3 jaar en 5 maanden voor de eerste asielpcedure en 2 jaar en 5 maanden voor de tweede asielpcedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Verder verwijzen betrokkenen specifiek naar art. 6.4 van de Richtlijn 200/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkenen verklaren dat Mevr. S. geen nationaliteit heeft en dat het om deze reden bijzonder moeilijk, dan wel onmogelijk is om naar haar thuisland te gaan om aldaar de nodige stappen te ondernemen. Betrokkenen beroepen zich in de huidige aanvraag op een lopende procedure tot erkenning van Mevr. S. als staatloze. Echter, op 11.12.2019 weigerde de Rechtbank van Eerste Aanleg om aan Mevr. S. het statuut van staatloze toe te kennen. De rechtbank concludeerde in haar vonnis dat Mevr. S. zich niet kan beroepen op het niet bestaan van Palestina als staat om te besluiten dat zij als onderdaan niet kan worden verbonden tot deze staat. Mevr. S. toont niet aan, aldus het vonnis, dat zij door de staat Palestina krachtens het rechtstelsel van deze staat, niet als onderdaan kan worden beschouwd. Zodoende kan de bewering dat Mevr. S. geen nationaliteit zou hebben niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Terdege dient ook opgemerkt te worden dat uit betrokkene's asielaanvraag

blijkt dat betrokkene voor haar vertrek naar België reeds gedurende 10 jaar als Palestijnse vluchteling in Libanon zou hebben verbleven. Betrokkene toont echter niet aan dat ondanks het feit dat zij de Libanese nationaliteit niet zou bezitten, dat zij daardoor geen recht zou hebben om aldaar te verblijven.

Wat betreft het feit dat de broer van Mevr. S., meneer J. S., in België verblijft en ondertussen erkend werd als staatloze; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familie en/of sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Het feit dat hun twee oudste kinderen A. en A. hier naar school gaan (respectievelijk 2e leerjaar en kleuterklas), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen beroepen zich ook op het feit dat hun drie kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit dat hun kinderen in België geboren zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich ook op het feit dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dhr. M. verbleef immers ruim 25 jaar in Libanon, waar hij geboren en getogen is en ook Mevr. S. woonde voor haar vertrek naar België in 2011, al gedurende 10 jaar in Libanon. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in Libanon.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 2011 in België verblijven, dat zij taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden, dat zij een attest van inburgering verkregen, dat Dhr. M. zijn beroepsopleiding volbracht, dat hij een getuigschrift van de VDAB behaalde, dat hij gewerkt heeft tot op het ogenblik dat hij niet meer over de nodige verblijfsdocumenten beschikte, dat hij vrijwilligerswerk doet en dat betrokkenen diverse getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 16 september 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

Het bevel dat betrekking heeft op verzoeker is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

"De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., W.
geboortedatum: [...]1987
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Libanon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

Het bevel dat betrekking heeft op verzoekster en de minderjarige kinderen, is de derde bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., N.
geboortedatum: [...]1989
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Onbepaald

+ minderjarige kinderen:

*M., A. geboren op [...]2013, nationaliteit: Libanon
M., A. geboren op [...]2015, nationaliteit: Libanon*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

Relevante wetsbepalingen

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind:

b) het familie- en gezinsleven:

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het hoger belang van het kind en het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Wanneer er sprake is van een gezinsleven, kan een inmenging in dit gezinsleven enkel plaatsvinden wanneer deze voldoet aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM. Dit is niet alleen zo wanneer een toegekend verblijfsrecht wordt beëindigd, maar ook wanneer het gaat om een eerste toelating. Immers, artikel 8 EVRM kan ook positieve verplichtingen met zich meebrengen.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover:

« La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui

gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, § 31.)

Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 EVRM verplicht lidstaten ook om rekening te houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van administratieve beslissingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt ook zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

Bij de tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van

de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven:

"Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregel. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

In casu

In casu worden de kinderen van verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten zonder dat ook maar op enige manier wordt nagegaan welk gezins- en privéleven zij in België hebben en hoe hun hoger belang hierbij kan worden gerespecteerd.

Verwerende partij vermeldt nergens in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de elementen in artikel 74/13 Vw.

Er kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing een nefaste impact heeft op de ontwikkeling van de kinderen. Ze werden allemaal hier geboren en kennen geen ander land dan België. Doorheen de jaren bouwden zij een netwerk uit van vertrouwenspersonen, vrienden en kennissen en raakten vergroeid met de Belgische samenleving, haar gewoontes en tradities.

De twee oudste kinderen lopen school, respectievelijk in het tweede leerjaar en de kleuterklas. Ze dreigen een schooljaar te verliezen wanneer zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Wanneer de kinderen moeten terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen zullen zij voor onbepaalde duur worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving.

Verwerende partij geeft bovendien blijk van een manifest onredelijke houding wanneer zij stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond hebben dat er geen scholing in hun land van herkomst kan verkregen worden. Verwerende partij stelt daarnaast dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Van verzoekers kan echter niet verwacht worden dat zij aantonen dat de kinderen school kunnen lopen in Libanon, een land waar zij al 10 jaar niet meer zijn geweest en waarmee de kinderen al helemaal geen uitstaans hebben.

Nergens in de bestreden beslissingen wordt melding gemaakt van het hoger belang van het kind. Voor verzoekers is het dan ook volstrekt onduidelijk op grond waarvan verwerende partij tot het besluit is gekomen dat in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekers werd gerespecteerd.

Het onderzoek van verwerende partij was uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van het kind en nagaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, quod non.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissing ontbreken, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu is de genomen beslissing absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

Evenmin is de bestreden beslissing zorgvuldig voorbereid en voldoende gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven en privéleven van verzoeker en verzoekster. Niet alleen met betrekking tot de kinderen is de beslissing onredelijk, maar ook ten aanzien van de ouders, wiens gezinsleven en privéleven (waaronder hun vertrouwd netwerk in België) ook onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat twee asielpcedures van verzoekers bijzonder lang hebben geduurd en dat verzoekers tijdens deze procedures hun gezinsleven en privéleven hebben ontwikkeld. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd pas na 3 jaar en 5 maanden definitief afgewezen. De behandeling van het tweede verzoek duurde 2 jaar en 5 maanden.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het feit dat er 'een zekere behandelingsperiode' nodig was, niet automatisch recht geeft op verblijf. Hoewel deze behandelingsduur op zich niet in alle gevallen moet leiden tot de toekenning van verblijfsrecht, is verwerende partij wel verplicht om ernstig rekening te houden met het privéleven en het gezinsleven dat tijdens de behandelingsduur werd ontwikkeld. In casu hebben verzoekers bij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging stukken en informatie gevoegd waaruit blijkt dat zij een uitgebreid gezinsleven en privéleven hebben ontwikkeld in België. Het kan verzoekers niet worden verweten dat de procedures zo lang duurden. In tegendeel, dit is enkel en alleen de verantwoordelijkheid van de Belgische staat en de betrokken instanties. Verwerende partij moet hier rekening mee houden. Haar beoordeling is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd op dit vlak.

Het gaat overigens niet om 'een zekere' behandelingsperiode die eigen zou zijn aan elke verblijfsaanvraag. De huidige bevoegde staatssecretaris stelt dat iedere verzoeker om internationale bescherming na zes maanden duidelijkheid zou moeten hebben. En hoewel de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd, staat verwerende partij in de praktijk humanitaire regularisatie toe wanneer een asielpcedure 4 jaar aansleept of 3 jaar wanneer er een schoolgaand kind bij betrokken is.

In deze context kan de duur van de procedures van verzoekers onmogelijk worden beschouwd als een normale behandelingsduur. De positie van verwerende partij in de bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Zij moest rekening houden met het privéleven en gezinsleven van verzoekers dat tijdens deze onredelijk lange procedures werd ontwikkeld.

Tweede onderdeel

Verzoekende partij heeft zich in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beroepen op buitengewone omstandigheden die verzoekende partij niet toelaten de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen.

Verzoekers wensen in die zin een rapport van de Danish Immigration Service neer te leggen. (Stuk 3) Het betreft een feit van algemene bekendheid waarmee verwerende partij rekening had moeten houden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, quod non.

Naar aanleiding van een fact-finding mission stelt The Danish Immigration Service dat diplomatieke bronnen bevestigen dat de Libanese autoriteiten geen reisdocumenten meer afleveren aan Palestijnse vluchtelingen wiens asielaanvraag werd afgewezen:

"In an interview with the MF A in summer 2019, the ministry informed the delegation from DIS that "...applications submitted by the authorities from a third country for return of PRLs, who are denied residence permit in those countries and who do not have valid travel documents from Lebanon, are being processed [on a] case-by-case [basis]; however, only humanitarian cases are given priority." When approving the minutes from the meeting of 8 January 2020, the MFA confirmed that the situation remained the same.

The diplomatic source (2) advised that Lebanese authorities were very reluctant to allow PRLs to return to Lebanon if they did not have a residence permit in their current country of residence (e.g. rejected asylum seekers or persons whose residency permit have been revoked). According to the diplomatic source (1), since the Lebanese elections in May 2018, the Lebanese MF A has stopped issuing travel documents to PRLs residing abroad whose asylum applications have been rejected or whose residence permits have been revoked in the foreign country where they are staying. 18 Similarly, the diplomatic source (2) mentioned that readmission of such PRLs has been completely stalled by the Lebanese authorities since May 2018.

When PRLs who do not have a residence permit in a foreign country (i.e. rejected asylum seekers or those whose residence permit has been revoked) go to a Lebanese embassy to apply for new or renewal of their Palestinian travel documents, their cases will be put on hold by the MFA. The diplomatic source (1) had been informed by the MFA that the priority in processing these cases was given to humanitarian cases. "

De reden hiervoor is politiek:

"According to the diplomatic source (1), the above-mentioned practice by the Lebanese MFA is based on an order from the former Minister of Foreign Affairs and Emigrants, Gebran Gerge Bassil. The order stipulates that no return of refugees from abroad should be approved by the MFA. The minister's argument was that Lebanon already had enough refugees and that it did not receive sufficient support from the international community with regards to the large number of refugees in Lebanon. During the elections in May 2018, one of the main promises of the minister and his party, the Free Patriotic Movement, was to reduce the number of refugees in Lebanon. According to the source, the Lebanese government is generally not unhappy about PRLs leaving the country.

The diplomatic source (2) stated that the line of reasoning of the Lebanese authorities was that PRLs living in other countries, who did not have valid residence permits in those countries, were an issue for those countries and not for Lebanon. The diplomatic source (2) found it unlikely that the government's strict policy towards refugees in Lebanon would change in the foreseeable future given the current political climate and fiscal challenges that Lebanon is currently facing. "

Het rapport stelt enerzijds dat sinds mei 2018 geen enkele Europese lidstaat erin geslaagd is een afgewezen Palestijnse asielzoeker terug te sturen naar Libanon.

"As far as the diplomatic source (1) knew, since May 2018, no European country had succeeded in returning rejected PRL asylum seekers to Lebanon, whether it was a voluntary or forced return. Other European colleagues had informed the source that it was likewise impossible for their respective countries to deport rejected PRL asylum seekers to Lebanon. The source had not heard any European colleague stating that his or her country did not have a problem in this regard. "

Terugkeer voor verzoekster naar Libanon is dus zo goed als onmogelijk.

Bovendien zou verzoekster in Libanon zich in bijzonder moeilijke omstandigheden bevinden, in het geval een terugkeer toch zou lukken. UNRWA, de organisatie die zou moeten instaan voor de bijstand aan Palestijnse vluchtelingen, kampt met een enorm budgetair tekort waardoor zij niet meer in staat is om haar opdracht te vervullen, nl. garanderen dat de Palestijnse vluchtelingen - en dus ook verzoekster - een menswaardig bestaan hebben. Bovendien heerst er een enorme economische en gezondheids crisis in Libanon ten gevolge van COVID-19. Op politiek en veiligheidsvlak was en is er het sowieso al woelig sinds de grote explosie in Beiroet van 4 augustus 2020. Deze informatie is vervat in landeninformatierapporten van het CGVS (COI Focus), die terug te vinden zijn op de website van het CGVS en dus voor verwerende partij toegankelijk zijn. Er kan worden vanuit gegaan dat verwerende partij hiervan op de hoogte is en dus had verwerende partij er rekening mee moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De COI Focus 'The UNRWA financial crisis and its impact on its programmes' van 21 augustus 2020 rapporteert over de onderfinanciering van UNRWA en de gevolgen op de dienstverlening in Libanon. Hieruit blijkt dat UNRWA geen werkingsmiddelen meer heeft voor de kerndiensten die het agentschap verleent, wat de verzekering van de continuïteit van de diensten op de helling zet (p.7).

De financiële situatie van UNRWA wordt 'extreem alarmerend' genoemd op dezelfde pagina.

Slechts de helft van het budget is gedekt qua financiering en financieringsbeloftes, en 60 procent van de geplande aanpak van COVID-19. UNRWA staat op de rand van financiële implosie. Het is op dit moment onzeker of de operaties kunnen verdergezet worden (p.9) De dienstverlening is op heden minimaal, en men vreest dat naar de toekomst toe dienstverlening wordt stopgezet (p.10).

In Libanon zullen als er geen geld gevonden wordt, onderwijs, voedselhulp, sociale diensten en infrastructuur teruggeschroefd worden (p. 21).

De explosie in Beiroet bovenop de economische crisis, en COVID-19 heeft de zaken uiterst scherp gezet in Libanon en zal volgens UNRWA een enorme klap geven aan de al erg kwetsbare Palestijnse gemeenschap (p.23).

Op basis van al deze algemeen bekende feiten is het bijzonder onwaarschijnlijk dat verzoekster, wiens asielaanvraag als Palestijnse werd afgewezen, überhaupt kan terugkeren naar Libanon om aldaar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten nergens naar waar verwerende partij verzoekster wil terugsturen. Doelt verwerende partij op Libanon dan wel op Palestina? In Palestina is verzoekster nooit geweest en naar Libanon kan verzoekster niet terugkeren, gelet op het voormelde rapport.

Verwerende partij ging bijzonder onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing en schendt bovendien de op haar rustende motiveringsplicht.

Om al de hierboven uiteengezette redenen schendt de bestreden beslissing de hierboven vermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en moet ze worden vernietigd.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Na een theoretische toelichting over de relevante regelgeving, wijzen verzoekers er in het eerste onderdeel op dat hun kinderen worden bevolen het grondgebied te verlaten terwijl niet is nagegaan welk gezins- en privéleven zij in België hebben en hoe hun hoger belang kan worden gerespecteerd. Er wordt nergens melding gemaakt van het hoger belang van het kind. Er is in de bestreden beslissingen niet vermeld dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat niet kan worden betwist dat de beslissingen een nefaste impact hebben op de ontwikkeling van de kinderen. Ze zijn hier in België geboren en kennen geen ander land. Ze hebben een netwerk van vertrouwenspersonen, vrienden en kennissen en raakten vergroeid met de Belgische samenleving. De twee oudste kinderen lopen school en dreigen een schooljaar te verliezen wanneer ze moeten terugkeren naar het herkomstland, evenals voor onbepaalde duur weggerukt te worden uit hun vertrouwde omgeving.

Wat betreft het motief van de gemachtigde dat verzoekers niet hebben aangetoond dat er geen scholing in hun herkomstland verkregen kan worden, achten verzoekers dit manifest onredelijk. Ze menen dat van hen niet kan verwacht worden dat zij aantonen dat de kinderen school kunnen lopen in Libanon, nu zij daar al 10 jaar niet meer zijn geweest en waarmee de kinderen al helemaal geen uitstaans hebben. Omdat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van het kind, noch met hun beschermingswaardig gezins- of privéleven, achten verzoekers de beslissing uiterst onzorgvuldig en in strijd met de materiële motiveringsplicht.

Verder achten verzoekers ook artikel 8 van het EVRM (wat betreft hun vertrouwd netwerk in België), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden wat henzelf betreft. Verzoekers stippen aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de twee procedures van internationale bescherming lang geduurd hebben en zij hun gezins- en privéleven ondertussen hebben ontwikkeld. Beide procedures samen duurden volgens verzoekers 5 jaar en 10 maanden. Verzoekers volgen dat een behandelingsduur op zich geen recht geeft op verblijf, maar stellen dat de gemachtigde wel verplicht is ernstig rekening te houden met het privé- en gezinsleven dat ze ontwikkeld hebben. Verzoekers hebben geen schuld aan het feit dat de beschermingsprocedures lang hebben geduurd aangezien dit de verantwoordelijkheid is van de Belgische staat. Verzoekers stippen aan dat het in casu niet ging om “een zekere behandelingsperiode”, de behandelingsduur achten zij abnormaal. Verder verwijzen verzoekers naar de huidige bevoegde staatssecretaris die stelt dat iedere verzoeker van internationale bescherming na zes maanden duidelijkheid zou moeten hebben. Bovendien wijzen ze erop dat ook al zijn de instructies van 19 juli 2009 vernietigd, in de praktijk humanitaire regularisatie wordt toegestaan wanneer een beschermingsprocedure 4 jaar aansleept of 3 jaar wanneer er een schoolgaand kind bij betrokken is. Op dit punt achten verzoekers de beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

In het tweede onderdeel verwijzen verzoekers naar de buitengewone omstandigheden die ze in de aanvraag hebben ingeroepen. Ze wensen eveneens te wijzen op het rapport van de Danish Immigration Service van maart 2020, dat ze voegen bij het verzoekschrift. Volgens verzoekers betreft dit rapport een feit van algemene bekendheid waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. In dit rapport wordt gesteld dat diplomatieke bronnen bevestigen dat de Libanese autoriteiten geen reisdocumenten meer afleveren aan Palestijnse vluchtelingen wiens internationaal beschermingsverzoek werd afgewezen. Verzoekers citeren uitvoerig

uit dit rapport. Zo stelt het rapport onder meer dat geen enkele Europese lidstaat erin geslaagd is een afgewezen Palestijnse verzoeker van internationale bescherming terug te sturen naar Libanon. Daarom is terugkeer voor verzoekster zo goed als onmogelijk. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat verzoekster zich in Libanon in zeer moeilijke omstandigheden zou bevinden aangezien de UNWRA met een enorm budgettaire tekort kampt waardoor de organisatie niet meer in staat is om haar opdracht te vervullen, namelijk een menswaardig bestaan aan de Palestijnse vluchtelingen garanderen. Verzoekers wijzen vervolgens ook op de economische en gezondheids crisis als gevolg van Covid 19 terwijl de situatie al zeer woelig is sedert de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020. Die info is vervat in landeninformatierapporten van het CGVS die terug te vinden zijn op de website van het CGVS, zodat ze voor de gemachtigde toegankelijk zijn. Verzoekers menen dat ervan kan uitgegaan worden dat de gemachtigde hiervan op de hoogte is en dus hadden zij daarmee rekening moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Meer in detail verwijzen verzoekers naar het rapport “the UNWRA financial crisis and its impact on its programmes” van 21 augustus 2020 van het CGVS waaruit blijkt dat de UNWRA geen werkingsmiddelen meer heeft voor de kerndiensten die het agentschap verleent. De situatie wordt in het rapport “extreem alarmerend” genoemd. Al die informatie kennende, is het bijzonder onwaarschijnlijk volgens verzoekers dat verzoekster kan terugkeren naar Libanon om aldaar een aanvraag om een verblijfsmachtiging in te dienen.

Tot slot stippen verzoekers aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten nergens vermeld naar waar verzoekster moet terugkeren. Wordt er gedoeld op Palestina of op Libanon? Verzoekster stelt nooit in Palestina geweest te zijn en naar Libanon niet te kunnen terugkeren. Verzoekers stellen tot slot nogmaals dat de gemachtigde bijzonder onzorgvuldig te werk ging en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd of met redenen moeten worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en vervolgens gaat de gemachtigde ook in op de in de aanvraag door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden. Hij heeft gemotiveerd waarom deze volgens hem geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Waar verzoekers aanvoeren dat in het bevel voor verzoekster en de kinderen niet is aangegeven naar waar verzoekster moet terugkeren, blijkt weliswaar dat bij haar nationaliteit “onbepaald” wordt vermeld, maar dat bij de kinderen de Libanese nationaliteit wordt vermeld. Daarnaast kunnen verzoekers er niet aan voorbij gaan dat de derde bestreden beslissing, op dezelfde dag werd genomen als de eerste en tweede bestreden beslissing en dat de drie bestreden beslissingen op dezelfde dag aan verzoekers werden ter kennis gebracht. Ze stellen in het verzoekschrift op 24 september 2020 kennis gekregen te hebben van de beslissingen. De motieven uit de eerste bestreden beslissing waren dus voor verzoekster gekend, op het moment dat zij kennis kreeg van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erop wijst dat uit het asielrelaas van verzoekster blijkt dat zij voor haar vertrek naar België reeds gedurende 10 jaar als Palestijnse vluchteling in Libanon zou hebben verbleven. De gemachtigde stelt dat verzoekster niet aantoont dat ondanks het feit dat zij de Libanese nationaliteit niet zou bezitten, dat zij daardoor geen recht zou hebben om aldaar te verblijven. In het verzoekschrift stellen verzoekers onder “II Feiten” dat verzoekster reeds op achtjarige leeftijd in 1997 naar Libanon is gegaan met haar familie, zij in Libanon haar man heeft leren kennen en met hem in het huwelijk trad en zij in 2011 hun land van herkomst ontvluchtten. Het is duidelijk dat zowel de gemachtigde als verzoekers Libanon als “hun herkomstland” beschouwen en dat bijgevolg ook het bevel

aangaande verzoekster in die zin moet worden geïnterpreteerd. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet heeft het immers ook over de plicht om de machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor “*de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*”

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van het afdoende karakter van de motivering, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 11 januari 2019 als buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken hebben gewezen op: *“De broer van verzoekster woont thans in ons land, en werd reeds erkend als staatloze. Verzoekers verplichten de aanvraag van een machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Libanon, of een ander land, te doen, is dienvolgens ook in strijd met artikel 8 EVRM. De aanvraag is derhalve ontvankelijk.”*

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers in hun aanvraag de buitengewone omstandigheden op bijzonder summiere wijze hebben uiteengezet. Onder “nieuwe elementen in de aanvraag” wordt ook nog aangestipt dat verzoekster geen paspoort noch nationaliteit heeft, ondanks verschillende pogingen om deze te verkrijgen en dat zij daarom in mei 2018 een verzoekschrift strekkend tot erkenning van het statuut van staatloze bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen had ingediend. Verder wezen verzoekers nog op hun drie kinderen, waarvan er school volgen, hun lang verblijf in België en hun integratie.

Waar verzoekers ingaan op het hoger belang van hun kinderen die in België zijn geboren en waarvan de twee oudste school lopen, in het tweede leerjaar en de kleuterklas, blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk is ingegaan op het feit dat de twee oudste kinderen naar het tweede leerjaar en de kleuterklas gaan, maar dat niet is aangetoond dat onderwijs in het herkomstland niet kan verkregen worden. Bovendien blijkt niet dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde structuur die niet in het herkomstland kan verkregen worden. Ook wat betreft het feit dat de kinderen in België zijn geboren, motiveert de gemachtigde dat dit niet een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maakt. De Raad volgt verzoekers niet dat deze motieven manifest onredelijk zouden zijn, noch dat het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan de gemachtigde tot het besluit is gekomen dat het hoger belang van de kinderen werd gerespecteerd. Het feit dat niet is betwist dat de kinderen nooit in Libanon zijn geweest, neemt niet weg dat zij desondanks wel uitstaans hebben met dat land. De vader van de kinderen, verzoeker, is van Libanese nationaliteit en uit de stukken die zijn gevoegd bij de aanvraag en die zich in het administratief dossier bevinden, meer bepaald een getuigenis van 15 november 2018 (stuk 27) blijkt dat de kinderen thuis Arabisch spreken. Ook de moeder van de kinderen, verzoekster, heeft 10 jaar (of meer volgens de feiten in het verzoekschrift) in Libanon verbleven. Er blijkt bovendien dat de kinderen nog jong zijn en dus is het niet kennelijk onredelijk te veronderstellen dat zij nog flexibel zijn om zich aan een geheel nieuwe situatie aan te passen, ook al kan niet ontkend worden dat dit de nodige aanpassingstijd zal innemen. Op grond van het betoog van verzoekers, kan de Raad niet aannemen dat het onderzoek van de gemachtigde onzorgvuldig is verlopen, noch dat de materiële motiveringsplicht is geschonden in het licht van artikel 8 van het EVRM of de artikelen 7 en 24 van het Handvest, aangaande de kinderen. Er blijkt niet dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het feit dat in de bestreden bevelen geen melding wordt gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of dat niet letterlijk melding wordt gemaakt van het hoger belang van het kind, houdt niet in dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen. Zoals supra reeds gezegd, werden de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de bevelen, op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht als de eerste bestreden beslissing. De motieven aangaande het hoger belang van de kinderen en aangaande het gezins- en privéleven die zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing, dienden daarom niet herhaald te worden in de tweede en derde bestreden beslissing.

Wat betreft het privéleven van verzoekers zelf, waar zij vervolgens op wijzen, kan moeilijk ontkend worden dat een totale duur van 5 jaar en 10 maanden voor de behandeling van twee verzoeken om internationale bescherming eerder lang is. Echter zoals verzoekers zelf aanstippen, geeft een behandelingsperiode van internationale beschermingsverzoeken niet ipso facto recht op verblijf. Tegelijk kan ook niet ontkend worden dat verzoekers reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen en naast zich neergelegd. Verzoekers hebben een punt dat door de gemachtigde wel op ernstige wijze moet rekening gehouden worden met het privéleven en gezinsleven dat verzoekers ondertussen hebben opgebouwd, aangezien inderdaad de behandelingsduur van verzoeken van internationale bescherming tot de verantwoordelijkheid behoort van de staat. Echter, het komt wel aan verzoekers toe aan te geven in de aanvraag waarom het door hen opgebouwde gezins- en privéleven hen verhindert om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. In casu herhaalt de Raad dat in de aanvraag van 11 januari 2019 aangaande de buitengewone omstandigheden, enkel was gewezen op het feit dat verzoeksters broer in ons land erkend is als staatloze en dat bijgevolg het verplichten van verzoekers om de aanvraag te doen in Libanon, strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Thans komen verzoekers in het verzoekschrift niet terug op verzoeksters, als staatloze erkende broer.

Daarnaast blijkt dat de gemachtigde hoe dan ook is ingegaan op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, maar van oordeel is dat de plicht om de aanvraag in te dienen in het herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, omdat verzoekers niet definitief gescheiden zullen worden van hun familie en sociale contacten waardoor deze scheiding geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. De gemachtigde verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad van State in die zin. Specifiek met betrekking tot het privéleven, wijst de gemachtigde op de banden die verzoekers nog hebben of kunnen geacht worden te hebben in Libanon, aangezien verzoeker daar ruim 25 jaar verbleef en is geboren en getogen en ook verzoekster voor haar vertrek naar België gedurende 10 jaar in Libanon verbleef. De gemachtigde is van oordeel dat de in België opgebouwde banden in geen geval kunnen vergeleken worden met de relaties in Libanon. De Raad erkent dat verzoekers zich reeds lang op Belgisch grondgebied bevinden, waarvan toch 5 jaar en 10 maanden in legaal verblijf, doch meent dat de afweging die de gemachtigde heeft gemaakt in het licht van het privéleven en gezinsleven van verzoekers niet als kennelijk onredelijk of als kennelijk disproportioneel kan worden aangemerkt in het licht van de vraag die thans aan de orde is, nl. of van verzoekers redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij de aanvraag indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Waar verzoekers aanstippen dat in de praktijk humanitaire regularisaties worden uitgevoerd door de gemachtigde in geval van een internationale beschermingsprocedure die 4 jaar aansleept, of 3 jaar met schoolgaande kinderen, kan de Raad alleen maar met verzoekers vaststellen dat die instructie, waar impliciet nog toepassing van zou gemaakt worden door de gemachtigde, werd vernietigd. Verzoekers kunnen zich er dan ook niet op beroepen, ook niet op impliciete wijze. Bovendien wijst de gemachtigde er terecht op dat de aangehaalde elementen inzake het opgebouwde privéleven, zijnde het langdurig verblijf sedert 2011, de taallessen, cursus maatschappelijke oriëntatie, attest van inburgering, de beroepsopleiding van verzoeker, het getuigschrift van de VDAB, het feit dat verzoeker gewerkt heeft, thans ook vrijwilligerswerk doet en verschillende getuigenverklaringen werden voorgelegd eerder het voorwerp uitmaken van het onderzoek ten gronde. Bij wijze van conclusie meent de Raad dat het standpunt van verzoekers dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze het gezins- en privéleven dat zich heeft ontwikkeld tijdens de eerder lange beschermingsprocedures heeft beoordeeld, niet kan gevolgd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest wordt niet aangenomen.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

Wat betreft het tweede onderdeel van het middel stelt de Raad vast dat verzoekers thans voor het eerst bij het verzoekschrift een rapport voegen van the Danish Immigration Service van maart 2020 aangaande de problematiek voor (bijzonder moeilijke) terugkeer van uitgeprocedeerde Palestijnse verzoekers van internationale bescherming naar Libanon, zoals in casu verzoekster. Gezien het rapport in maart 2020 werd uitgebracht, konden verzoekers dit rapport niet bij het indienen van de aanvraag voorleggen, doch de bestreden beslissingen werden pas genomen op 16 september 2020, zodat verzoekers ruimschoots de mogelijkheid hadden dit rapport aan de gemachtigde voor te leggen voor het nemen van de bestreden beslissingen. Anders dan verzoekers voorhouden, betreft dit rapport geen feit van algemene bekendheid waarmee de gemachtigde had moeten rekening houden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden wat betreft de verwijzingen van verzoekers naar recente COI documenten van het CGVS over de moeilijke situatie

voor de organisatie UNWRA, die weliswaar op een publieke website kunnen geconsulteerd worden, maar waarvan niet kan verwacht worden dat de gemachtigde uit eigen beweging deze opzoeken gaat doen. Indien verzoekers van oordeel zijn dat de situatie in het UNWRA - gebied recent zeer slecht is geëvolueerd en van verzoekster omwille van die recente evolutie niet langer kan verwacht worden dat zij zich terug onder de bescherming van UNWRA moet plaatsen, staat het haar vrij een nieuw internationaal beschermingsverzoek in te dienen op grond van onder meer de recente COI focus van 21 augustus 2020. Ook indien verzoekers van oordeel zijn dat de informatie van het voormelde rapport van de Danish Immigration Service, aangaande onder meer de vaststelling dat sedert mei 2018 er geen Europees land nog in geslaagd zou zijn een uitgeprocedeerde Palestijnse verzoeker van internationale bescherming terug te sturen naar Libanon, een ander licht kan werpen op de buitengewone omstandigheden die zouden kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag alsnog in België wordt ingediend, staat het hen vrij in die zin een nieuwe aanvraag in te dienen. De Raad kan evenwel al die door verzoekers aangehaalde rapporten in het tweede onderdeel niet in de beoordeling betrekken gezien zijn ex tunc-bevoegdheid, omdat op geen enkele wijze naar die rapporten is verwezen in de aanvraag, noch later, toen ze werden uitgebracht ter kennis gebracht zijn aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissingen. Zoals gezegd aanvaardt de Raad niet dat deze rapporten feiten van algemene bekendheid zijn. Het behoorde tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekers om hun aanvraag met deze relevante informatie te actualiseren voor het nemen van de bestreden beslissingen, daar de bewijslast aangaande het aanvoeren van de buitengewone omstandigheden in de eerste plaats op verzoekers rust.

Waar verzoekers met de verwijzing naar het mensonwaardig bestaan in UNWRA-gebied lijken te doelen op een schending van artikel 3 van het EVRM, bepaling die ze overigens enkel bij de middelen tot schorsing hebben aangevoerd, herhaalt de Raad dat verzoekers het hebben nagelaten om via een actualisatie op de evolutie in het UNWRA-gebied te wijzen, zodat het geen gebrek aan zorgvuldigheid is van de gemachtigde dat hij hierover niet heeft gemotiveerd. Bijkomend en ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster in de specifieke situatie zit dat zij gehuwd is met een Libanese onderdaan, die volgens een getuigenis (stuk 26) gevoegd bij de aanvraag universitair geschoold is evenals verzoekster zelf, en dat de thans bestreden beslissingen niet strekken tot een definitieve terugkeer naar Libanon.

Waar verzoekers nog wijzen op de COVID-19 pandemie en de grote explosie in Beiroet van 4 augustus 2020, kan wel aangenomen worden dat de gebeurtenissen op zich, feiten van algemene bekendheid zijn. Toch is de Raad van oordeel dat de gemachtigde dienaangaande niet specifiek diende te motiveren. De COVID-19 problematiek behelst een wereldwijde pandemie, die België eveneens zwaar treft. De explosie in Beiroet was ernstig doch op zich niet volstaand om aan te nemen dat de gemachtigde hieruit uit eigen beweging had moeten aannemen dat geen enkele aanvraag om humanitaire regularisatie nog kon worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in Libanon. Indien verzoekers van oordeel zijn dat zij omwille van de pandemie tijdelijk geen gevolg kunnen geven aan de tweede en derde bestreden beslissing, hebben zij de mogelijkheid een verlenging van de termijn aan te vragen conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekers verder het standpunt aanhouden dat de situatie in Libanon onder meer omwille van COVID-19 en de nasleep van de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020 zodanig ernstig is dat toch niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij hun aanvraag om humanitaire regularisatie in Libanon indienen, dan hadden zij de zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen om het COI-rapport van het CGVS waarnaar zij verwijzen, aan de gemachtigde kenbaar te maken aangezien dit specifieke en concrete informatie over de gevolgen van deze gebeurtenissen in Libanon zelf betreft.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het tweede onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.

Samenvattend blijkt geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES